

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

BARNDOMS

KÄRLEKENS

LIF.

AF

C. V. SWAEN.

Herr Med. Doktor
Victor Ericsson

med gammal, ungdoms-
varus tillgifvenhet

af
Georg Krapp.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Ostergren

15850

4075.

Olof Osterman
20/12 32.

DIKT CYKEL

AF HANS CHRISTIAN ANDERSEN

BARNDOMS-KÄRLEKENS

LIF.

DIKT-CYKEL

AF

D:R CARL VILHELM SWAHN,

LEKTOR VID STOCKHOLMS HÖGRE LATINLÄROVERK
Å NORRMALM.

Difficile est longum subito deponere amorem.
Catull. carm. 76, 13.

STOCKHOLM

EGGET FÖRLAG

DISTRIBUERAS AF A. N. SETTERGREN

19 BARNHUSTRÄDGÅRDSGATAN 19.

BARNOMS-KÄRRENS

III

DIRTYKEL

DE CARL VILHELM SWANH

LETTOR OCH STYCKMÄSTARE I BOKTRYCKERIET

I STOCKHOLM

1884

STOCKHOLM

TRYCKT HOS DAVID LUND

STOCKHOLM 1884. TRYCKT HOS DAVID LUND.

INNEHÅLL.

	Sid.
Till Nanny	7.
Gryningen	9.
Förklaringen	15.
Den Förste Kyssen	22.
Betraktelser (i anledning af ett felslaget balnöje 1846) ...	32.
Talismanen	38.
Förlofningsringen	39.
Till »Lilla Nanny» — på födelsedagen den 17 Jan. 1856	43.
Bröllopsdagen den 18 Augusti 1857	47.
Till Den Förstfödde — på andre födelsedagen den 22 April 1861	52.
På Bröllopets 11:te Årsdag den 18 Augusti 1867	54.
Nyårshelsingar till »Lilla Nanny» :	
1. Året 1868	56.
2. Året 1873	58.
3. Året 1874	60.
4. Året 1875	62.
5. Året 1879	63.
6. Året 1880	65.
De Sista Orden — vid Fru Nanny Swahns öppnade graf den 29 December 1881	67.

INHALT

1	Die Karte
2	Einleitung
3	Die Karte
4	Die Karte
5	Die Karte
6	Die Karte
7	Die Karte
8	Die Karte
9	Die Karte
10	Die Karte
11	Die Karte
12	Die Karte
13	Die Karte
14	Die Karte
15	Die Karte
16	Die Karte
17	Die Karte
18	Die Karte
19	Die Karte
20	Die Karte
21	Die Karte
22	Die Karte
23	Die Karte
24	Die Karte
25	Die Karte
26	Die Karte
27	Die Karte
28	Die Karte
29	Die Karte
30	Die Karte
31	Die Karte
32	Die Karte
33	Die Karte
34	Die Karte
35	Die Karte
36	Die Karte
37	Die Karte
38	Die Karte
39	Die Karte
40	Die Karte
41	Die Karte
42	Die Karte
43	Die Karte
44	Die Karte
45	Die Karte
46	Die Karte
47	Die Karte
48	Die Karte
49	Die Karte
50	Die Karte
51	Die Karte
52	Die Karte
53	Die Karte
54	Die Karte
55	Die Karte
56	Die Karte
57	Die Karte
58	Die Karte
59	Die Karte
60	Die Karte
61	Die Karte
62	Die Karte
63	Die Karte
64	Die Karte
65	Die Karte
66	Die Karte
67	Die Karte
68	Die Karte
69	Die Karte
70	Die Karte
71	Die Karte
72	Die Karte
73	Die Karte
74	Die Karte
75	Die Karte
76	Die Karte
77	Die Karte
78	Die Karte
79	Die Karte
80	Die Karte
81	Die Karte
82	Die Karte
83	Die Karte
84	Die Karte
85	Die Karte
86	Die Karte
87	Die Karte
88	Die Karte
89	Die Karte
90	Die Karte
91	Die Karte
92	Die Karte
93	Die Karte
94	Die Karte
95	Die Karte
96	Die Karte
97	Die Karte
98	Die Karte
99	Die Karte
100	Die Karte

Till Nanny.

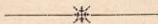

Vänaste »ledstjernan» min,
Hvem bär en strålblick skön som din?
Min tanke flyger änn' så gerna
Till dig, min lefnads ljusa stjerna.

Tonernas förstling ock här —
Att sjunga först oss kärlek lär —
Jag vill åt dig till offer bära,
Åt dig, min barndomsmaka kära.

Skänke, en genius mild,
Åt sången dess själ din bild,
Då jag i toner fram skall bära
Ditt lof, min lyras högsta ära!

Carl.

THE HISTORY

of the
of the
of the

of the
of the
of the

of the
of the
of the

Gryningen.

Det var en gång en liten gosse
I alls köns oskuld blyg och ren.
Han lärt sig *essse* nyss och *posse*
Och var i fattning just ej sen.
Fast ung han var, det brann i
Hans hjerta varmt för »lilla Nanny».

Fort växte *han* och sköt i längden,
Så rak som friska tallens stam;
Mer sakta *hon*, men framför mängden,
Som vidjan vig, dock hon stod fram.
Och något var, som brann i
Ett hjerta rent hos »lilla Nanny».

Fast hon blott nio vårar skådat,
Hos »lilla Nanny», fri och kry,
Re'n själens guld sig klart bebådat
I tankens ljus och ädelt gry,
I något blygt, som brann i
Ett hjerta ömt hos »lilla Nanny».

Knapt elfva änn' vår Carl har hunnit —
Så var den lille gossens namn —
Då djupblå himlar två han funnit,
Som spridde värme i hans famn.
Men barnets kärlek brann i
Hans hjerta änn' till »lilla Nanny».

Likså, der hon sin käpphäst rider,
Med skuldran höljd i lockars natt,
Hon ser det ej, hur' Amor skrider
Och får i hennes hjerta fatt;
Ty kärlek ännu brann i
En oskuld ren hos »lilla Nanny».

Så bägges hopp låg änn' och drömde
Som vårens ros i purprad knopp;
Men kärleks sol sin värme tömde
Derpå, och det i hast rann opp.
Och ljust det blef och brann i
Den unge Carl och »lilla Nanny».

För henne han vid fyllda femton
Små lyktor nu gör opp i snön,
Men snart likväl i högre stämton
Han hjertat eldar med en bön:
O, kärlek, brinn, som brann i
Den unge Carl och »lilla Nanny»!

Och »ljuse Balder» — så han nämndes —
Får passa hennes fot så fin
I skridskon in. Hur' tårna klämdes,
Hon ler ändock med kärlig min.
Ty klar nu lågan brann i
Båd' Carl och väna »lilla Nanny».

När sommarn högt från fästet kastar
På dal och äng och sjö sin glöd,
Hvar en af dem till fältet hastar
Att leka nu, som stunden böd;
Och starkt en eld nu brann i
Båd' Carl och dennes »lilla Nanny».

Och nu, när lekens fröjd dem lockar,
De glömma blomstren kanske? Nej!
Hvar en af dem nog blommor plockar,
Ja, repar just »Förgät mig ej»;
Ty *det* är ömt, som brann i
Båd' Carl och ljufva »lilla Nanny».

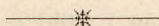
I lek och dans de sökte gerna
Hvar ann', der rolen ej var delat,
Ja, annars sågs han hos sin tärna,
Med henne ett odelbart helt.
Och lågan sågs, som brann i
»Herr Carl» och »lilla fröken Nanny».

Hur' kärlek sig i glädje målar,
Han skymmes ock af sorgset sinn',
Som vårsol ofta, bäst hon strålar,
Af molnen plötsligt svepes in.
Dock brinner *det*, som brann i
Den unge Carl och »lilla Nanny».

Så, hur' de än i fröjd och gamman
Nu dansa fram sin lefnadsstråt,
Och deras hjertan smiddes samman,
Med sorg de måste skiljas åt.
Dock brinner jämt, hvad brann i
Ung Carl så varmt och »lilla Nanny».

De skola nu sin bildning taga,
Till qvinna hon och han till man;
Och därför hör till deras saga:
De sletos plötsligt från hvar ann'.
Dock brinner jämt, hvad brann i
Båd' Carl och trogna »lilla Nanny».

De växte se'n, två flammor like,
På skilda afstånd, hon och han;
Men bägge två, på värme rike,
De slutligt fannade hvar ann'
I kärlek ren, som brann i
Båd' Carl och sköna »lilla Nanny».

Förklaringen.

Re'n med tidens ström förrunnit
Många dagar, långa år,
Se'n hvar ann' de unga funnit
Och trädt ur sin oskulds vår.

Men för Nanny Carl ej lossat
Änn' likväl sin tungas band
Och, hur' än hans kärlek blossat,
Höjt en bön om *vännens* hand.

Ty på barnens vis de njöto
Änn' en gång i hemmets borg
Gerna dagens fröjd och sköto
Bort all oro och all sorg.

Intet vidrigt lifvet egde
Utom lärotimmens lopp,
Och på tidens våg de vägde
Blott sin kärleks ljusa hopp.

Men en dag, se'n själens vingar
Börjat mera växa till,
Längre han sig ej betvingar;
Ja-ords fröjd han njuta vill.

Dock — hur' hjertats frågor ställa?
Ack, förskräckligt bryderi!
Kanske kan det former gälla?
Han ej lärt på frieri.

Honom ur de mörka tankar,
Som för själen nu sig te,
Räcker Amor sjelf ett ankar,
Hållfast i en fin idé:

Carl med »blomsterspråk» i handen
Nanny för i trädgår'n ut;
Först han ritar blygt i sanden,
Derpå börjar *han* till slut:

»Några blommor vill jag gifva.
Ack, men se ej på mitt sätt!
Öfverlycklig skall jag blifva,
Om du tolkar rätt 'Tazette'.»

Hon i boken girigt läser:
Vore jag för evigt din!
Man kan se, hur' blodet jäser,
När hon blickar i hans sinn'.

Rörd, en stund väl nu hon tvekar,
Ja, men ler med ljuffig min;
Nästa ögonblick hon pekar
Raskt på blomman »Rosmarin».

*Han ej heller känslan dämpar,
Läser ock med upprördt sinn':
Gerna jag och modigt kämpar
För ett pris af kärlek din.*

Vind i seglen! Nu han vågar
Styra målet närmre till,
Och med »Törnros» röd han frågar,
Om hon honom älska vill.

Brydd, ännu hon undflykt söker
Och begagnar här en fint;
Men hos honom ifvern öker,
Då hon ger hvit »Hyacint».

Denna blomma ju inhöljer
I ett omsvep svaret: »ja»,
Då ur henne *det* blott följer:
Hjertat hans är god! och bra.

Derför nu *han* låtsar leta
Kring »Persiljan» efter svar,
Och fast *hon* vill motarbета,
Frågar sist, om den det var.

Narras vill hon ej, men jaka
Rätt fram heller ej hon kan;
Ropar därför strax till baka:
»Svara *ja* — det går ej an.»

Snärjd i svaret sig hon finner
Och vill genast rymma bort;
Han dock frågvis är och hinner
Fram till målet innan kort.

Ty med börens blick han frågar:
»Är Persiljans *ja* ditt svar?»
Hon med hotfullt finger vågar
Svara: »ja, men stilla var!»

Ordet sagdt är; men hvem målar
Detta ljuftva sceneri:
Kärlek varm ur ögat strålar,
Och de se sin bild deri?

Tjusad han nu lindar armen
Kärligt kring det smärta lif.
Ack, hur' hjertat slår i barmen
På det sköna, väna vif!

Deras själar ögats spegel
Lemna nu och sitt förbund
Längta ge ett varmt insegel
På de friska läppars grund.

Ack, men ingen af dem vågar;
Amor dem ej lärt sitt sätt,
Hur' just han sin sällhet rågar,
Som nyss dertill vann sin rätt.

Derför vexla de blott eder
Och med mun och öga le,
När *han* henne kärligt beder
Nu att nya blommor ge.

Hon nu svarar med hans vilja:
»*Dig mitt hjerta följer jämt;*
Mig från dig kan intet skilja» —
Så, sad' han, ju Gud bestämt.

Den Förste Kyssen.

Alltjämt de faste stått
Vid svuren tro och heder;
Men vexlat blommor blott
Och svurit dyra eder,
Då med ett nytt behag
Sig tända nya ljus
I deras verld en dag
Vid förste kyssens rus.

Men huru nu? En kyss,
En djerfhet utan like?
Af aning kanske nyss
Att nå sitt himmelrike?
Nej, oskuld hinder lagt!
Hur' varmt än blodet var,
Hon håller strängt sin vakt
Och kyssens ljufhet spar.

Kom så ett missförstånd.
O, kärleks ljufva stunder,
Som kärlek ge bestånd,
När den tycks just gå under!
Dem opp i själen ju
Försoningstanken rann,
Och förste kyssen nu
På rena läppar brann.

Men nu det var, liksom
När eld, i fosfor bunden,
Mot plånet vrides om:
I ljufva herdestunden
Vid läpparnes friktion
En nytänd sol sig ter,
Och blygselns bastion
För denna eld smalt ner.

Men när han nektarn sög
Från dessa läppars honung,
Dit Venus tjuskraft smög,
Nog stark för gudars konung,
Den finsta eters rus,
Hur' tändes ej *hans* håg!
Och *hon* i känslans brus
Nu bara honom såg.

Som aspen, sakta smekt
Af vestans milda fläftar,
Sitt löfverk krusar vekt,
Men henne oro jäftar;
Så Nanny darrar blek,
Nu glänser fram en tår,
Så skälfver Carl ock vek,
Der han förtrollad står.

Men nästa ögonblick
I sådan färgton skiftar
Den ljufva scenens skick,
Som märks, då stormen viftar
Sin vinge öfver sjön,
Den lugn och stilla står;
Men snart ger upp ett dån
Och se'n i vågsvall går.

Ty ur de ungas bröst,
Deri två eldhaf stängdes,
Och vid den veka röst
Re'n varma känslor trängdes,
En suck nu bryter fram,
Och blodets väg är fri,
Ej mer det fins en dam,
Och vågsvall går deri.

Ja, som med högre larm
Och bränning hög, som rasar,
Likt Gnupahålans Garm,
En stormby vred, som frasar,
Rör hafvet upp i grund,
Och der allt stilla låg,
Mot skyn i hvar sekund
Nu kastas våg på våg;

Så förste kyssen snart
Och med en eld, som rusar
Framåt med blixstens fart,
Likt vågors svall, som brusar,
Nu jagar blodet fort
I tummel tag på tag
Igenom pulsars port,
Som picka slag på slag.

Som treuddbärrar — Gud
Sig reser upp ur vågen
Och se'n med herskarbud,
Fast mild och blid i hågen,
Dock stillar hafvets svall
Och vädren se'n förhör,
Hos Eol, sin vasall,
Sist skaffar sig gehör;

Så lugnas blodets svall,
När nu den helga anden
I bägges själ »du skall»
Som dragna streck i sanden
Med kärlek ristar in
Och bjuder hof i allt,
Ger frid åt stormigt sinn',
Åt kärlek ny gestalt.

Och nu för dem det käns,
Som efter regn och åska
Då vårdags sol ej bräns,
Och lugnad är all brådska,
Då lungan andas, fri
Från slagg af jordens stoft,
En luft, som simmar i
Balsamisk rosendoft.

Jämväl sin kärlek nu
I högre ljus de skåda.
Han enbart är ej ju
Blott ett af dessa båda:
Ej blott en sinnets fröjd,
Fastmer en Vestas brand,
Som söker himlens höjd,
En livvets morgonrand.

Med detta hof, tro mig,
De nu en brygga slagit,
En »Bäfrast», mellan sig
Och den, som allt har tvagit
För jord och himmel rent
Och i båd' lif och tal
Med menskohamn förent
Ett himmelskt ideal.

Ej bräcklig är den bron,
Fastmer ett äkta bålverk:
Det timradt står af *tron*;
I *oskuld* fäst dess pålverk;
I *hopp* att himlen nå
Dess hvalf är hållfast spändt,
I *kärlek*, tänd också
Af den, som Gud oss sändt.

Ty Kristus är den vän,
Som först oss älska lärde.
Hans ande är ock den,
Som ger åt allt dess värde;
Han sinligheten böjt
Och styrt förutan vank;
Han ock all kärlek höjt
Utöfver jordens skrank.

Så förste kyssten är
Som sol och regn för sådden:
Den eldar tändt begär,
Men renar det i brodden;
Som kornet, mylladt, får
Nytt lif af solens ljus;
Af regn uppfriskadt, når
Högt öfver jordens grus.

Betraktelser.*)

”**H**är», sad’ Nanny, »går den sägen:
Söndag resa vi på bal.
Lång för dig är icke vägen.
Och ej tveksamt är ditt val?»

Carl på detta tal väl åkte
In till närmsta stad på bal,
Men den stackarn miste råkte
På en stötesten fatal.

*) I anledning af ett fetslaget balnöje år 1846.

Denna plötsligt kom i vägen:
»Pappa råkat blifva skral».
Carl sig kände helt förlägen
Nu i balens stora sal.

Ty, hur' spanar vidt hans öga,
»Lilla Nanny» syns ej till.
Han sitt missmod döljer föga,
Vet ej, hvad han göra vill.

Men när så han, missbelåten,
Öfver allt fått bleklagdt svar,
Lemnar han den hela ståten
Och nu fram sin penna tar:

»Otur, list och ofta ränker
Ju i vägen ställa sig,
När som bäst jag lifvet tänker,
Lagdt i solljus, le mot mig.

»Ja, min lefnads himmel stänker
Ofta tårar på min stig,
Som, när solen mer ej blänker,
Ofta skurar lösa sig.»

Och när ej han skadan botar,
Men besviken finner sig,
Strax han öfver *ödet* knotar:
»Allt fåfängligt är för mig.

»Är det, *Öde*, rätt att handla
Med oss arma menskor så?
Skall då du i sorg förvandla
Allt, hvad vi till glädje få?

»*Lycka!* Du visst nyckfullt svänger
Dina spröda hjul omkring:
Så du än den ene tränger
Ifrån kära vänners ring;

»Än till älskadt bröst du sluter
Ljuft en ann' och oförsedt,
Att han fröjd och sällhet njuter
Högre nu, än förr sig tett.»

Men när så en stund han klagat,
Börjar han att ta reson,
Och se'n han sig sjelf har agat,
Skrifver han i annan ton:

»Öde fins ej och ej *Lycka* —
Så är, menska, Herrens lag —
Eller, kan du *så* ej tycka,
Ligga i ditt eget *jag*.

»Ty det tvång, som binder tingen,
Löser ju vår själs *förstånd*.
Kan det ej, förtvifle ingen;
Gud är dock dertill i stånd.

»Men du kan ej rubba 'altet'.
Dåre du, om det du tror!
Dock — om agn du får i maltet,
Det på *viljans* brist beror.

»Ty din lycka säkert springer
Fram ur *viljans* fasta stål,
Blott ibland ur gifmildt finger,
Som ej rätt förstår sitt mål.

»Alltså, vet du rättens lagar
Och har kraft att göra rätt,
Ej på *ödets* tvång du klagar,
Ej på *lyckans* nyck och sätt.

»Lifvet är en rörlig bölja,
Och på ryggen gunga vi;
Trotsa motvind, medvind följa,
Efter som vår kraft står bi.

»Men om svårt är lefnadsloppet
För den *starke* ock ibland,
Lemne rodret han åt *Hoppet*,
Söka stöd i *Nådens* hand!

»Och du, *svage*, som skall falla,
Dig ock manar stridens horn.
Hvad af kraft, du kan, uppkalla!
Du fick ock deraf ett korn.

»Så, om målet ej du hinner,
Lika väl i kamp dock var;
Ty om annat ej du vinner,
Du din Gud dock vunnit har!

»Alltså, glädtigt må du gunga
Fram på livvets 'falska' våg
Och i hoppet muntert sjunga
Om den dag, du änn' ej såg!»

Talismanen. *)

I Herren *nåd* och *starkhet* finnas,
Hos Carl och Nanny stadig *tro*.
Om *tålmod* blott nu kan vinnas,
Slår deras *lycka* ut i *ro*.

Carl.

*) Utgörande en biljett, som, inlagd i ett litet omhölje af siden, egarinnan under förf:ns mångåriga bortovaro dagligen bar på sig.

Förlofningsringen.

Förlofningsring,
Ack, underbara ting!
Stum talar du till själen.
Det går ikring,
Som sjelf du gör, o ring,
Från hjessan ned till hälen,
När du dig ter,
Och jag din rundning ser
Kring Nannys finger rufva.
Till Gud jag ber,
Men åtrår intet mer
Än blott min »turturdufva».

O, underring!
Du springer fingret kring,
Men frigör, fast du binder.
Till himlens ting
Du re'n på jordens ring
Ger fribref utan hinder.
Men du gör mer:
Du rycker himlen ner
Åt oss att sällhet smaka.
Till Gud jag ber,
Men har ej himlar fler',
När du blir helt min maka.

Ett sådant ting
Som denna underring
Låt oss i helgd bevara!
Ty denna ring,
Fast sjelf ett sällhetsting,
För sviken tro har fara.

Ju icke mer
En hjerteglädje ler
Mot den, som tro har brutit.
Hur' än han ber,
Ej öppnas himlen mer,
Om bandet löst han knutit.

Men denna ring —
Så märkligt är det ting —
Kan lätt bli ett *för mycket*,
Om ingenting
I alla verldars ring
Står högre än det *smycket*;
Men om så sker,
Sig ju en fara ter,
Att den är ett *för litet*.
Derför jag ber,
Att Gud mig nådigt ser
Ha mått i älskogsnitet.

Ty ingenting
På hela jordens ring
Kan oss till sällhet föra —
Likså vår ring
Ej gärda kring
Hvad oss skall lycka göra —
Om icke mer
Än all den fröjd, sig ter,
Vi Herrens ande skatta.
Ty den, som ser,
Först Gud i allt, som ler,
Han sällhet rätt kan fatta.

Till

»Lilla Nanny»

på 29:de födelsedagen den 17 Jan. 1856.

Mel: »Och får jag inte Märta etc.»

En dag, nu re'n förliden —
Med den tjug'åtta år —
En dag långt förr i tiden
Det vinter var, ej vår;
Men vårdags ljus sig tände
I fadrens hjerta, när
På »lillans» drag han kände
Sin makas bild så skär.

Men snart, ack, snart flyr våren —
I Norden är den kort —
Hon ligger re'n på båren
Hans maka och bärs bort.
Nog blef den kall den tiden,
Men allting vexlar om.
Den vardt också förliden,
Och våren återkom.

Visst maken makan sörjer
Och står här ensam kvar.
Men gråt ej! Snart han spørjer
En stjärna skär och klar.
Den stjernan hoppfullt lyser
En far i sorgens da'r,
När 'lilla Nanny' myser
Med rosenmun så rar.

Hvad skönast i naturen
Och ljufvast skaparn gaf,
Den stjernan, himlaburen,
Så troget speglar af.
Med eld och finsta heder
Dess väsen väfdes opp;
Till dygd och sanning leder
Den sköna himlakropp.

För ädelt allt den brinner
Den lillas varma själ.
Hvar en, hvar en det finner,
Som blott den känner väl;
Men jag, men jag vet ingen
Så ljusfull, ren och klar
I hela stjärneringen,
Som hon så ljuf, så rar.

En folkets son så ringa
Den lilla stjernan såg.
Till henne djerfs sig svinga
Hans kärleksvarma håg;
Hans själ ock lyftar vingen
I himlens vida höjd,
När hon, men annars ingen,
Får bli hans dagars fröjd.

»Och får jag inte» Nanny,
»Så vill jag ingen ha.»
Allt godt, som fins, jag fann i
En själ den ljufvesta.
För henne evigt lågar
Mitt hjerta, all min själ,
Om Gud dess sällhet rågar,
Är det mitt sanna väl.

Carl.

På
Bröllopsdagen

den 18 Augusti 1857.

Vår dag, vår sälla bröllopsdag!
Bland alla stora dagars namn
Visst klingar ljufvast ditt och stämmer
högt min lyra,
När efter tio längtansfulla år och fyra
Du maken för i makens famn.
Nu mig hon eger, henne jag
I kärlek nu och i all evighet.

Min brud, min trogna barndomsbrud!
Re'n längese'n på tidens ström
I samma farkost låg vår verld; vi så ju
 drömde
En dröm, som aldrig änn' ett ögonblick
 vi glömde,
Vår kärleks ljusa morgondröm —
I ungdoms hägrings gyllne skrud —
Om kärlek nu och i all evighet.

Vi drömt på lifvets gryningsdag
Vår ljusa barndomsdröm till slut,
Och, innan qvällsol tömt sin skifvas guld
 i vågen,
Skall du, skall jag med gudagladje, tänd i
 hågen,
I lifvet samfält träda ut
Och följa trohets milda lag
I kärlek nu och i all evighet.

Vårt lif, vårt äkta edenslif!
Det blir en idel kärleksgärd,
Der villig täflan hvarje hjerteömhet kröner,
Och allt, som ges, är hjertats verk, ej
frukt af böner,
En tempeltjenst vid hemmets härd,
Ett fria stundens tidsfördrif
I kärlek nu och i all evighet.

Och nu se, hur' din lön skall bli:
Demanter ej och indiskt guld,
Ej rika hjordar, feta får, ej gods, ej gårdar;
Men mod i barm och stål i arm, som ma-
kan vårdar
Med hjerteömhet, trohet huld
Och träget som ett arbetsbi.
I kärlek nu och i all evighet.

Och sist min egen hjertelön:
Du åt mitt arbet' ger dess fart,
Du fläftar sorgen bort och så som lundens
 dufva
Du lättar mödans tyngd med kyssar under-
 ljufva
Och fröjdar själen onämbart
Och flyr med mig till Gud i bön
I kärlek nu och i all evighet.

Bön:

Välsigna du, o Gud, och skydda
Vårt dyra, ljufva själsförbund!
Upplöse med ditt ljus vår hydda
Och hägne nådigt härdens grund!
Från enkelbonad tröskel fjerna striden
Och inom hyddans vägghvarf värna friden
I kärlek nu och i all evighet!

Till

Den Förstfödde

på dess andre födelsedag den 22 April 1861.

Far och mor dig ville gifva
Allt, hvad godt som verlden bär,
Ja, ock ner från himlen rifva
Allt, hvad saligt deri är.

Far och mor dock äro svaga,
Och de kunna bedja blott;
Ej åt dig de kunna laga
Ens en jordiskt härlig lott.

Endast Gud allsvåldig mäktar,
Han, som öfver alltet rår
Och i allt sin ande flägtar,
Staka ut din lyckas spår.

Må han guld och namn dig gifva,
Hvarom ej, en upphöjd själ!
Ty att »Gudi täcklig» blifva
Är dock menskans högsta väl.

På

Bröllopets 11:te årsdag

den 18 Aug. 1867.

Tio år ha nu förflutit,
Se'n vårt ljufva själsförbund
Starkt med Hymens band vi knutit.
Tack, o Gud, för denna stund!
Honom lof och pris och ära!
Honom nu, vår starkhets Gud,
Må vi bönens offer bära,
Rörde af vårt hjertas bud:
Du, som öfver alltet rår,

Utstäng du från oss all smärta,
För all framtid led vårt hjerta;
Dygdens blott din himmel når!
Skydda barnen jämt och värna
Dygdens rot i hjertats kärna,
Att hos dig, hur' än det går,
Blott hos dig vi ha vårt ankar,
All vår handling, alla tankar,
Ja, i Dig allt vårt består!

— * —

Nyårshelsningar

till »lilla Nanny».

1. Året 1868.

Hell dig! På årets första dag —
Vi skriva nu år sexti'åtta —
Vi önska få, båd' du och jag
Hvar ann' en sällhet utan måtta.
Må, Ijufva Nanny, Gud för visst,
Som våra öden nådigt länkar,
En stormanssyssla dock till sist
Med fina bord och smäckra bänkar,
Med timligt gods och mensklig ära
Af himmelsk nåd oss huldt beskära!

Hvad bättre är än gods och guld,
Om sådan fröjd oss ej förunnas,
Vi re'n dock ha förutan skuld;
Ty se och hör hvad här förkunnas:
Vi frukta Gud med kristlig tro;
På öm och trogen kärlek rike,
Vi 'kuttra' ömt i frid och ro,
Och mun vid mun, två dufvor like,
Hvarann' vi tälja lifvets gåta.
Ack, så, just så i år, min såta!

2. Året 1873.

Ålskade Nanny,
Själshälften min!
Allt, hvad jag fann i
Hjertroten din,
Öfver mig skapar en himmel
Hvar enda en dag;
Och håller mig jag
Gerna från verldslifvets vimmel.

Gud oss förünne
Helsa och kraft!
Ack, att vi funne
• Så, som vi haft,
Himmelens goda oss gifvet!
Att frukta vår Gud
Och hålla hans bud
Glömmom ej! Häraf »går lifvet».

Kärleken flamme,
Vårsolen lik!
Barnen vi amme,
Himmelens rik'
Ställe för dem i vår lära
Och tyde Guds ord
Om himmel och jord,
Huru vi lefve med ära!

3. Året 1874.

Du mig är osägligt kär,
Dig jag ville smycka
Med den högsta lycka,
Jord och himmel i sig bär.

Tro mig, ljufva, hur' än svår
Denna konst kan tyckas,
Skall helt visst den lyckas,
Om *först* Gud oss styra får,

Dernäst det sig ljuft kan te,
Ja, är högsta lycka,
Som vårt lif kan smycka,
Om vi *klart* vår kärlek se.

Om näst Gud vår kärlek är
Högst af allt på jorden,
Sannas *sist* de orden:
»Lyckan oss fullkomlig är.»

O, att *så* oss lyckligt går,
Och må Gud beskydda
Oss och barn och hydda
Nu så huldt och *alla* år!

4. Året 1875.

Till dig min barndomsmaka kära,
Min ljufva fröjd, min skönsta ära,
På nya årets första dag
De första rader skrifver jag.

Må idel kärlek jämt vi andas
Det nya år, vi nu se randas,
Må kärlek hvarje steg hvar dag
Få leda oss! Så önskar jag.

Må Gud oss kraft och helsa gifva
Att duglige vårt arbet' drifva!
Oss huldt, o Gud, i vishet led —
Oss sjelfve jämt och barnen med!

5. Året 1879.

På nya årets första dag
Som alltid annars ju är jag
En stackars karl, som felar;
Men följ din kärleks ljufva lag:
Mig upp uti din himmel tag,
Och hjertats sår du helar!

Kompassen jämt mot nordens pol
Sig vänder. Ack, men söderns sol
Dock värmer nog dess sköte.
Så pekar nog min själ till fel,
Men dock i den en kärlek hel
Dig glöder jämt till möte.

Må därför både nu i år
Och alltid trogen kärlek vår
Slå nya skott och växa
I Gudars skygd, och våra barn
Gå undan världens falska garn!
Jag glömmer ej min lexa.

6. Året 1880.

Ett *litet* bref — på Nyårsda'n det *första* —
Men dock, af kärlek fylldt, det allra *största*,
Till *Henne* nu jag skrifva får
Och önska oss ett ljufligt år.

Ack, blifve oss och barn så ljuf hvar timma,
Som stilla frid sig ter, der svaner simma
I samma flock på stilla ström
I frid och ro och kärlek öm!

Ja må alltjämt vårt lif i enadt sinne
Sin strömgång ha och själens guld derinne
I fåran strö, som dalens bäck
Sitt silfver rullar, glad och käck!

Och må vårt hem, en lugn och fredlig hydda,
Gud fader sjelf med starkhets hand beskydda;
Att våra barn oss glädje ge
I år och alltid, vill jag be.

Med denna bön vi nya året börja
Så gladt. För ingenting vi nu mer sörja,
Då Herren har oss i sin hand
Och binder starkt med kärleks band.

De Sista Orden

vid Fru Nanny Swahns öppnade graf

den 29 December 1881.

En jul för sex och tjugo år se'n
Du, ljufva, var omsider min.
Jag tänke: *nu*, hur' än det går se'n,
Jag fröjdas kan uti mitt sinn';
Ty nu med henne vid min sida
Jag kan ju *allt*, ja, äfven *lida*,
Om Gud oss täcktes ämna det
Och kringsno oss med sorgers nät.
Och ej det hoppet kom på skam

Ty våra dagar ju gått fram
Som grenskott utur frodig stam,
Visst verlden jag på skuldran burit,
Men lagern deri *du* har skurit,
Och glad med *dig* mig Herren fört
Utöfver lifvets svåra branter;
I lust, i nöd, på alla kanter
För din skull mina böner hört.

Då *Han* oss gaf sin kärleks nåd
Och *du* mig stöd i visligt råd,
Med *Honom* och *vår* kärlek stark
Vår julle jämt som Noacks ark
Höll säker kurs på lifvets haf.
Tack, du, för *allt*, hvad än du gaf!

Men ännu ett du bort mig ge —
Dock Herren Gud lät det ej ske —
En stadgad helsas ros på kinden,
Som motar oron, trotsar vinden;
Ty *det*, blott det kan jag ej lida,

Att sakna dig invid min sida.
Ack, mera ej de tider randas,
Då vår och barnens glädje blandas
I lyckan af en lott så skön;
Ty Herren tog ej an min bön.
Dock vike bort från oss all klagan!
Gud ömmar visst, när han ger agan;
Ty han gaf mer och långt deröfver:
Din glädje ingen ros behöfver;
Vår julle går — med *mig* der ensam i —
Men, bida blott, han *här* skall lägga bi,
Vid grafven här, och så vi ljufligt träffas änn',
Då hand i hand oss Jesus öppnar himmelen!

Carl.

Anmärkning.

Ordet 'altet' på sid. 36 bör följdriktigt skrivas '*alltet*'.

Ammonium

... ..

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET
UMEA

